

Discipline in Learning and Adaptive Behaviors in Students Received Personality Development and Role Model Counseling¹

Varaporn klayprayong²

Received: June 30, 2015 Accepted: August 2, 2015

Abstract

This research aimed to study the discipline in learning and the important adaptive behaviors in students' lives, in the context of personality development and different role model. The sample was 237 undergraduate students derived from private and public universities, selected by purposive sampling technique. The research questionnaire was applied to collect the data. Data analysis techniques were descriptive statistics and Two-way MANOVA. The research findings found that the counseling on role model had affected on adaptive behaviors, statistical significance at .05 level. Furthermore, counseling on personality development and counseling on role model couple with counseling on personality development had no interaction effect on adaptive behaviors of undergraduate students.

Keywords: Discipline in learning, Adaptation behaviors, Counseling, Personality development, Role model

¹ *Research Article*

² *Lecturer at Faculty of Business Administration, Panyapiwat Institute of Management, Thailand, e-mail: v.klayprayong@gmail.com, Tel.: 0898883340*

การมีวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษาที่ได้รับ คำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่าง¹

วารภรณ์ คล้ายประยงค์²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวที่สำคัญสำหรับการใช้ชีวิตของนักศึกษา ซึ่งเปรียบเทียบในบริบทของการได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่างที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรอุดมศึกษาจากมหาวิทยาลัยหลักของแต่ละภูมิภาคทั่วประเทศ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 237 คน ถูกคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามจำนวน 1 ชุด วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพรรณนา และการวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปรแบบสองทาง ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างส่งผลให้นักศึกษามีวินัยในการเรียนและมีพฤติกรรมกรรมการปรับตัวเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ในขณะที่การให้คำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ และการให้คำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่าง ร่วมกับการให้คำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการปรับตัวที่สำคัญสำหรับการใช้ชีวิตของนักศึกษา

คำสำคัญ: วินัยในการเรียน พฤติกรรมกรรมการปรับตัว การปรึกษา การพัฒนาบุคลิกภาพ การเป็นแบบอย่าง

¹ บทความวิจัย

² อาจารย์ประจำ สังกัดคณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ e-mail: v.klayprayong@gmail.com

โทร. 0898883340

ที่มาและความสำคัญ

นโยบายทางการศึกษาของประเทศตามแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 – 2559) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ โดยคำนึงถึงการมีปริมาณและคุณภาพ ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพผลิตกำลังคนที่มีศักยภาพตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานสามารถทำงานเพื่อดำรงชีพตนเองและเพื่อช่วยเหลือสังคม มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ และมีสุขภาพะทั้งร่างกายและจิตใจ วิสัยทัศน์ดังกล่าวเป็นการสะท้อนถึงปัญหาที่เกิดขึ้นของเยาวชนไทยที่ต้องการพัฒนาอย่างเร่งด่วน เนื่องจากขาดการอบรมปลูกฝังให้มีจิตสำนึกในคุณค่าของคุณธรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งคุณลักษณะของเยาวชนคนรุ่นใหม่คือ ให้ความสำคัญกับตนเองเป็นศูนย์กลางของความพึงพอใจ ไม่รู้หน้าที่ของตนเอง จากผลการวิเคราะห์ตำแหน่งยุทธศาสตร์ของอุดมศึกษาไทย ปี พ.ศ. 2554 ที่พบว่าภัยคุกคามของสังคมไทยคือเยาวชนอยู่ในสังคมที่ขาดคุณธรรม จริยธรรม มีการคอร์รัปชันและบริโภคนิยมสูง ในขณะที่จุดอ่อนของระบบการศึกษา คือ คณาจารย์ระดับอุดมศึกษายังขาดประสบการณ์และเทคนิคการสอนด้านคุณธรรมจริยธรรมให้กับผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2556) ดังนั้นจึงเกิดยุทธศาสตร์การยกระดับคุณภาพบัณฑิตอย่างก้าวกระโดด คือกระบวนการเรียนรู้ของบัณฑิต ให้มีคุณภาพตามกรอบ

มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาอย่างน้อย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

เมื่อพิจารณาคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิดังกล่าว การที่จะพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีวินัยและสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมนั้นต้องปลูกฝังคุณธรรมให้เกิดขึ้นในจิตสำนึก เนื่องจากคุณธรรม คือ ความกล้าแสดงออกแห่งอุปนิสัยภายใน ส่วนหน้าที่ คือ การแสดงออกภายนอก ของอุปนิสัยอันดีงาม เพราะฉะนั้นคุณธรรมก็คือ คุณภาพแห่งอุปนิสัยอันแสดงออกให้เห็นโดยการกระทำ ดังนั้นหน้าที่ กับคุณธรรมต้องอาศัยซึ่งกัน และเป็นเหตุผลของกันและกันอย่างแยกไม่ได้ กระบวนการฝึกอบรมคุณธรรมตามแนวความคิด พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตฺโต, 2535) ที่กล่าวว่า กายภาวนาเป็นการทำกายให้เจริญ หรือพัฒนากาย คือ ภาวนา เป็นการพัฒนาด้านการมีชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม เป็นการฝึกในแง่การทำให้รู้จักเลือกรับเอาสิ่งที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์เข้ามาให้แก่ชีวิต (กระทรวงวัฒนธรรม, 2552) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการพัฒนาบุคลิกภาพที่ผ่านกระบวนการคิดหรือการมีสติ (Consciousness) ของอัลพอร์ท (Allport's Trait Theory) (Allport, 1937) ที่มีแนวคิดเน้นถึงคุณค่าของศาสนาในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ว่าเป็นวิธีหนึ่งในการพัฒนาบุคลิกภาพพัฒนา ทำให้มนุษย์สามารถทำตัวรวมหน่วยกับธรรมชาติได้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2554) นอกจากนั้นการพัฒนาความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนั้นยังต้องอาศัย

การเป็นแบบอย่างที่ดีที่ตามหลักจิตวิเคราะห์ซึ่ง มนุษย์นิยมของ فروมม์ ที่กล่าวถึงการปรับตัวแบบ สร้างสรรค์จากตัวแบบ (นพมาศ อึ้งพระ วีระเวทิน, 2551) จากสาเหตุที่ได้กล่าวมาข้างต้น และ สมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาใน รายละเอียดเพิ่มเติม โดยการศึกษาการได้รับ คำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็น แบบอย่างที่ดีจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่จะส่งผลต่อ คุณธรรมด้านวินัยในการเรียนและพฤติกรรมใน การปรับตัวอันที่จะนำมาซึ่งการพัฒนาและ ยกย่องคุณภาพบัณฑิตอย่างก้าวกระโดดต่อไป ในอนาคต

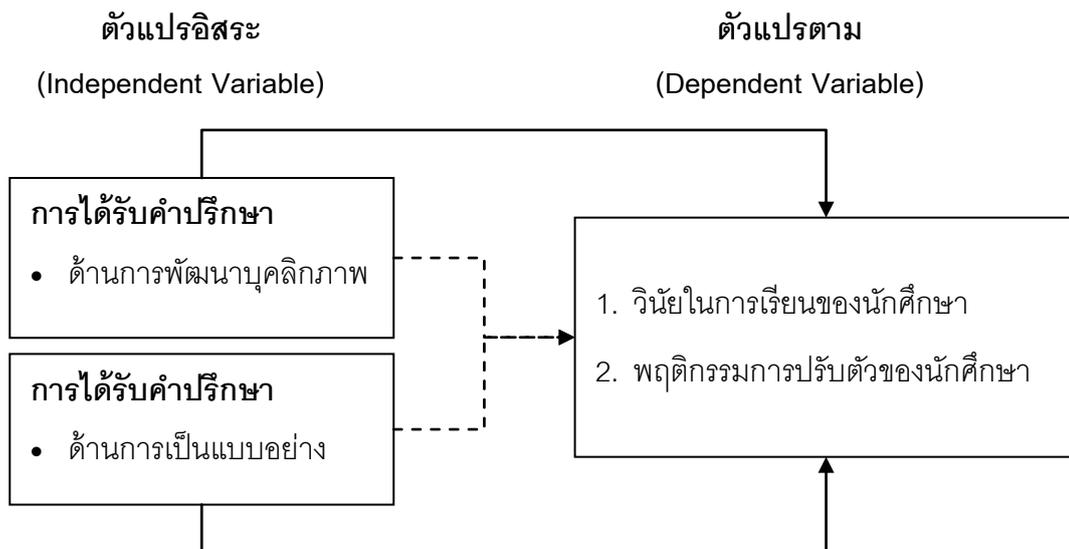
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของวินัยในการเรียน และพฤติกรรมปรับตัวของนักศึกษาในระดับ อุดมศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในการเรียนและ พฤติกรรมปรับตัวของนักศึกษาที่ได้รับ คำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็น แบบอย่างต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ทฤษฎีบุคลิกภาพของ อัลล์พอร์ท (Allport, 1955 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2554) นักจิตวิทยาแห่งเอกัตบุคคล (Psychology of the individual) ที่มีแนวคิดสำคัญที่กล่าวถึง โครงสร้างของบุคลิกภาพและพลวัตของ บุคลิกภาพ ซึ่งเชื่อว่าบุคลิกภาพของบุคคลถูก กำหนดจากเทรทส์ (Traits) เป็นลักษณะนิสัยหรือ ความเคยชินที่มีความหลากหลาย เช่น ความเป็น

มิตร ความมีระเบียบวินัย ความตรงต่อเวลา และ ลักษณะอื่นๆ อีก โดยบุคคลจะแสดงลักษณะใด โดดเด่นออกมานั้นขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมทาง กายภาพ (Physical Environment) และพลัง กดดันทางสังคม (Social Pressure) ในขณะนั้นๆ สิ่งแวดล้อมและความสัมพันธ์กับตัวเองของบุคคล (Intrapersonal Relationship) มีส่วนสำคัญ ในการกระตุ้นให้บุคคลเกิดพฤติกรรม (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2554) สำหรับการสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ บุคคลไม่รู้สึกละแ้วและสามารถอยู่ร่วมกับ ผู้อื่นในสังคมได้ แต่ทั้งนี้ความสัมพันธ์ดังกล่าว อาจเกิดในลักษณะของความสร้างสรรค์หรือ ทำลายก็ได้ ตามแนวคิดจิตวิเคราะห์ของ فروมม์ (Fromm, 1963 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2554) ที่มีแนวคิดความต้องการมีกรอบของการ ปรับตัวและการอุทิศตัวเอง (The need for frame of orientation and devotion) ซึ่งกล่าวถึงการ ดำรงอยู่ที่สร้างสรรค์ กรอบของการปรับตัวจะ ค่อยๆ พัฒนาจากการเรียนรู้และประสบการณ์จน บุคคลสามารถใช้ความรู้และเหตุผลในการ ปรับตัวได้เมื่อต้องการปรับพฤติกรรมที่มีปัญหา ของตนเอง (นพมาศ อึ้งพระ วีระเวทิน, 2551) ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการที่บุคคลจะมี ลักษณะความมีวินัย และพฤติกรรมปรับตัวที่ เหมาะสมได้นั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม การ ได้รับคำปรึกษาด้านบุคลิกภาพ และตัวแบบที่อยู่ รอบข้าง จากแนวคิดดังกล่าวสามารถนำเสนอ เป็นกรอบแนวคิดการวิจัยดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพสูงจะมีวินัยในการเรียนและพฤติกรรมการปรับตัวดีกว่านักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพต่ำ
2. นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างสูงจะมีวินัยในการเรียนและพฤติกรรมการปรับตัวดีกว่านักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างต่ำ
3. นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่างสูงจะมีวินัยในการเรียนและพฤติกรรมการปรับตัวดีกว่านักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่างต่ำ

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยแบบสหสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบ (Comparative-correlation research) ประชากร

ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาไทย ทั้งเอกชนและรัฐบาล กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรอุดมศึกษาทั้งเอกชนและรัฐบาลที่มีระยะเวลาในการจัดการศึกษามากกว่า 10 ปี และเป็นมหาวิทยาลัยหลักของแต่ละภูมิภาคทั่วประเทศ จำนวน 7 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ใช้สูตรการหาขนาดตัวอย่างโดยการกำหนดโควตา ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 237 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม 1 ชุด เป็นแบบประเมินวินัยในการเรียน พฤติกรรมการปรับตัว การได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่างของนักศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviations) สถิติอนุมาน (Inferential statistics) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปรแบบสองทาง (Two-way MANOVA)

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิง ร้อยละ 60.3 ซึ่งจำแนกเป็นชั้นปี 1 มากที่สุด ร้อยละ 46.0 ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ ร้อยละ 58.6 มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ที่ไม่เกิน 2.50 ร้อยละ 27.4

กระบวนการและแนวปฏิบัติในการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษา มีการติดต่อขอ

เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา โดยต้องติดต่อนัดหมายล่วงหน้า ร้อยละ 40.5 ความถี่ในการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษา ภาคการศึกษาละ 1 ครั้ง ร้อยละ 29.5 ซึ่งเวลาในการเข้าพบแต่ละครั้ง นักศึกษาใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที ร้อยละ 54.1 หัวข้อที่ขอคำปรึกษาส่วนใหญ่เป็นด้านการเรียน ร้อยละ 86.4 และพบปัญหาว่าไม่สามารถพบอาจารย์ที่ปรึกษาได้เนื่องจากอาจารย์มีภาระงานมาก ร้อยละ 23.7 บทบาทของอาจารย์ปรึกษาในมุมมองของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนานุคลิกภาพ ค่าเฉลี่ย 3.56 รองลงมาคือ ด้านการเป็นแบบอย่างที่ดีมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.41 และพบว่า นักศึกษามีวินัยในการเข้าเรียนเป็นประจำ ตรงเวลา ค่าเฉลี่ย 3.54 รองลงมาคือพฤติกรรมกรรพรับตัว ค่าเฉลี่ย 3.14 ดังรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรพรับตัวของนักศึกษาจำแนกตามการได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนานุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่าง

ตัวแปร	ด้านการพัฒนานุคลิกภาพ		ด้านการเป็นแบบอย่าง	
	น้อย	มาก	น้อย	มาก
1. วินัยในการเรียน	3.50	3.53	3.44	3.60
2. พฤติกรรมกรรพรับตัว	3.15	3.14	3.03	3.26

จากการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนานุคลิกภาพมากมีวินัยในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.50) และพฤติกรรมกรรพรับตัว (ค่าเฉลี่ย 3.15) มากกว่านักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาการพัฒนานุคลิกภาพน้อย

เช่นเดียวกับนักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาการด้านการเป็นแบบอย่างมากมีวินัยในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.60) และพฤติกรรมกรรพรับตัว (ค่าเฉลี่ย 3.15) มากกว่ากลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างน้อย (รายละเอียดตาราง 1)

ตาราง 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่าง

แหล่งความแปรปรวน	Degree of Freedom		Wilks' Lambda	F	Sig
	Hypothesis	Error			
1. ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	2	232	0.999	0.172	0.842
2. ด้านการเป็นแบบอย่าง	2	232	3.276	3.627*	0.028
3. ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ* ด้านการเป็นแบบอย่าง	2	232	0.983	2.010	0.136

การทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปรแบบสองทาง (Two-way MANOVA) โดยใช้สถิติทดสอบ Wilks' Lambda ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพไม่มีผลต่อวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษา ($F = 0.172$, $Sig = 0.842$) การได้รับคำปรึกษา

ด้านการเป็นตัวแบบมีผลต่อวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษา ($F = 3.627$, $Sig = 0.028$) และไม่พบอิทธิพลร่วมระหว่างการได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นตัวแบบที่มีต่อวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษา ($F = 2.010$, $Sig = 0.136$) (รายละเอียดตาราง 2)

ตาราง 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่าง

ตัวแปร	df	SS	MS	F	Sig
1. วินัยในการเรียน	1	1.058	1.058	4.325	0.039
2. พฤติกรรมการปรับตัว	1	2.277	2.277	6.806	0.010

เมื่อทดสอบอิทธิพลที่มีต่อวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษาแล้วพบว่า นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างมากจะมีวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างน้อย จึงทำการทดสอบเฉพาะตัวแปรการได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่าง พบว่า นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างที่แตกต่างกันมี

ผลกับตัวแปรทั้ง 2 ตัว คือวินัยในการเรียน ($F = 4.325$, $Sig. = 0.039$) และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษา ($F = 6.806$, $Sig = 0.010$) (รายละเอียดตาราง 3) โดยทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยสถิติ Bonferroni พบว่า นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างมากมีวินัยในการเรียน และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวมากกว่ากลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาน้อย

อภิปรายผล

กระบวนการและแนวปฏิบัติในการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาที่ต้องมีการติดต่อด้านหมายล่วงหน้า ซึ่งความถี่ในการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษา ภาคการศึกษาละ 1 ครั้ง ในการเข้าพบแต่ละครั้ง นักศึกษาใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่าอาจารย์และนักศึกษาไทยมีความใกล้ชิดกันน้อยมาก ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับปัญหาที่นักศึกษากลุ่มใหญ่ได้พบในงานวิจัยของ วลัยภา ลิ้มสกุล (2547) ศึกษาเรื่อง บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาในทัศนะของนักศึกษา คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ปัญหาที่พบคือ นักศึกษาขาดข้อมูลข่าวสารทางวิชาการในเรื่องใหม่ นักศึกษาเกรงใจและไม่กล้าที่จะเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา ไม่มีปฏิทินการนัดพบ อาจารย์ไม่ค่อยมีเวลาให้นักศึกษาได้เข้าพบ อาจารย์ที่ปรึกษามีภาระกิจมาก

สำหรับการได้รับคำปรึกษา พบว่า นักศึกษาได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จงกมลณี มณีเดช (2543) ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติตาม บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาในทัศนะของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่พบว่า นักศึกษามีความคาดหวังต่ออาจารย์ที่ปรึกษามีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านบุคลิกภาพ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ วิจิตร บุญยงโรกุล (2539) ศึกษาการพัฒนาคู่มืออาจารย์ที่ปรึกษาด้านวิชาการของ สจพ. ที่พบว่า นักศึกษาให้ความสำคัญกับปัจจัยที่เป็น นามธรรม ที่ดีและถูกต้อง มากกว่าปัจจัยที่เป็นรูปธรรม และ

นักศึกษาต้องการให้อาจารย์ที่ปรึกษาประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษาด้วย

การวิเคราะห์อิทธิพลที่มีผลต่อวินัยในการเรียนและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักศึกษา พบว่า การได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างมีผลต่อพฤติกรรมทั้ง 2 ตัวแปร แต่ไม่พบอิทธิพลของด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ และอิทธิพลร่วมระหว่างการได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและด้านการเป็นแบบอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิญา ทหารวานิช (2552) เรื่อง การศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อวินัยในตนเองในชั้นเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่พบว่า ปัจจัยกระตุ้นที่ช่วยให้นักศึกษามีวินัยในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน คือการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ควบคุมคุณธรรม อาจารย์ควรมีมนุษยสัมพันธ์กับนักศึกษา ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ อรทิพา สองศิริ วัฒนีย์ ปานจินดา และณัฐธยานุตรลัญจ์ (2548) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสยาม พบว่า นักศึกษาที่ได้รับความเข้มงวดในการมีระเบียบวินัยของคณาจารย์ต่างกัน มีวินัยในตนเองโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่ได้รับความเข้มงวดในการมีระเบียบวินัยของคณาจารย์มาก มีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีวินัยในตนเองโดยรวมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความเข้มงวดปานกลางและความเข้มงวดน้อย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. อาจารย์ที่ปรึกษาควรปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษาในด้านต่างๆ ด้วยการฝึกให้นักศึกษาได้รับรู้ในกฎ ระเบียบที่อาจารย์ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เช่น การตั้งกฎเกณฑ์ หรือระเบียบในการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาทุกครั้ง โดยนักศึกษาต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้ที่รักษาระเบียบวินัยอยู่ทุกเมื่อ อันจะส่งผลต่อวินัยในการเรียนและความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษาตามผลวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น

2. ควรมีการจัดฝึกอบรมโดยใช้ผลการศึกษาที่พบว่า การให้คำปรึกษาในด้านการเป็นแบบอย่างจะส่งผลวินัยในการเรียน และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวได้มา เป็นฐานในการดำเนินการจัดกิจกรรม ซึ่งนอกเหนือจากการเป็นแบบอย่างของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว อาจจะทำให้การให้นักศึกษาได้เห็นแบบอย่างของผู้ประสบความสำเร็จท่านอื่นๆ ที่เป็นแบบอย่างที่ดีของการมีวินัย และการรู้จักปรับตัวเพิ่มเติมไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ท่านอื่น หรือบุคคลที่เป็นที่รู้จักและมีคุณลักษณะที่เหมาะสมในการเป็นตัวแบบ มาทำการบรรยาย หรือจัดกิจกรรมอบรมเพื่อเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการศึกษาที่พบว่า การที่นักศึกษาได้รับคำปรึกษาด้านการเป็นแบบอย่างสูงจะส่งผลให้นักศึกษามีวินัยในการเรียน และพฤติกรรมกรรมการปรับตัว จึงอาจจะทำการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของการเป็นแบบอย่าง คุณลักษณะ

เช่นใด หรือพฤติกรรมกรรมการแสดงออกอย่างไรที่จะมีส่วนในการพัฒนาหรือเพิ่มเติมการมีวินัยในการเรียนหรือเสริมสร้างพฤติกรรมกรรมการปรับตัวให้นักศึกษาได้ ซึ่งหากอธิบายข้อค้นพบดังกล่าวได้ ยังจะเป็นประโยชน์ในการนำไปเป็นแนวทางเพื่อการจัดกิจกรรมเสริมสร้างคุณลักษณะที่ดีของการมีวินัยในการเรียน และการปรับตัวแก่นักศึกษาได้

รายการอ้างอิง

- กระทรวงวัฒนธรรม. (2552). *คู่มือการจัดค่ายคุณธรรมเยาวชน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- จงกลณี มณีเดช. (2543). *การปฏิบัติตามบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาในทัศนะของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2535). *ปฏิบัติธรรมให้ถูกทาง*. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสภาบันลือธรรม จำกัด.
- วิจิตร บุญยธโรกุล. (2539). *บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา. รายงานการวิจัยสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- วัลภา ลิ้มสกุล. (2547). *บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาในทัศนะของนักศึกษา คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2554). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 16)*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิหมอชาวบ้าน.
- นพมาศ อึ้งพระ ธีรเวคิน. (2551). *ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2556). *แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555 – 2559)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิญา ทหารวานิช. (2552). *การศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อวินัยในตนเองในชั้นเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน*. กรุงเทพฯ: คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- อรทิพา สองศิริ วัฒนีย์ ปานจินดา และณัฐษา อนุตรลัญจ. (2548). *การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสยาม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสยาม.
- Allport, G. W. (1937). *Personality: A psychological interpretation*. NY: H. Holt & Company.